

Exposició **Daniel Orson Ybarra. Obediències Íntimas**
Institut Valencià d' Art Modern
Sala de la Muralla
29 de julio – 21 de septiembre 2014

Comissària: Carmensa de la Hoz

L'exposició d'en 'Daniel Orson Ybarra. *Obediències Íntimes*' mostra en nombre d'almenys 40 obres, d'entre les quals pintures i instal·lacions, han estat realitzades dins al voltant d'uns 15 anys, incloent-hi dos audiovisuals, que, a més a més, són el reflexe de l'activitat desenvolupada en la Fundació Abanico, que té la seua sede a Ginebra, i dedicada a promoure l'intercanvi dels artistes i escriptors espanyols i latinoamericans, així com d'altres personatges, cadascun d'ells pertanyent a diferents disciplines, més enllà interessats i compromesos amb la difusió de l'art.

L'obra, presentada per Ybarra en "Obediències íntimes" ens permet ser coneixedors de diferents llenguatges artístics, arrelats en l'obsecció de la natura, amb totes les seues variacions, el seu resultat és la creació d'un mapa cromàtic i lumínic, tot ple de sugerències, així com de sensacions.

L'exhibició presenta una estructuració seguint diferents sèries, entre d'elles, es poden destacar les realitzades a València entre 2007 i 2011, amb títol *Semilleros y Germinaciones*.

Després de la seua exhibició a l'IVAM, la mostra, amb la seua naturalesa itinerant, anirà visitant diversos museus com el FIU/ FROST de Miami, MUAC, de México DF, MAM de Sau Paulo i MNAV de Montevideo, entre d'altres.

Precisament, amb motiu de l'exposició un llibre-catàleg ha estat editat, reproducció d'obres exposades, incloent-hi els textos de la comissària de la mostra, Carmensa de la Hoz, Fernando G. Delgado, Julián Ríos, Christian Bonnefoi, Manuel

Borrás, tots ells autors que incideixen en algunes de les sèries de l'exposició, així com en les facetes de l'artista.

Daniel Ybarra va nèixer a Montevideo (Uruguay), en 1957. La seua ascendència és vasca i russa. Va començar el seu aprenentatge pictòric partint de l'obra de Rafael Barradas, Cuneo, Fígaro, però, especialment, de Joaquín Torres-García – a qui va dedicar la sèrie dels anys 80, JTG-. Segons la comisària Carmensa de la Hoz, l'impacte en les seues reiterades visites al Museu Nacional de Belles Arts, farien d'ell un espèrit analític, observador, així com disciplinat i ple de matissos.

Al seu treball plàstic cal destacar la seua col.laboració amb arquitectes del Grup de Barcelona, EAAES, des del 1991; sent guanyador del prestigiós *Premi Puig i Cadafalch*.

La seua obra actual, ben podria estar considerada com a "Neo-impressionisme", per la seua recerca dins dels fenòmens lumínics, així com la creació d'uns estrats de color són travessats per feixos de llum. "La llum com a causa directa de la manifestació de color, així com de la propagació del mateix". Puix, cal tindre en compte el fet que siga admirador de Monet, tal i com ens porta a la memòria Julián Ríos, parlant-nos de la sèrie *Nenúfares-Faros*.

"Orson", com és conegut al cercle d'amics, és un gran amant dels pintors més intel.lectuals –va prendre el títol de l'exposició "Obediencias Íntimas" de Ramón Gaya-. La recerca de la Bellesa (en totes les seues manifestacions) és constant en la vida i obra d'Ybarra. I un dels motius de la seua pròpia experiència amb materials com ara el vidre o tinta xinesa, la fotografia o pintura i les instal.lacions.

En "Obediencias Íntimas", D. Ybarra presenta una primera visió retrospectiva de la seua obra, dins la qual elabora una reformulació de principis o fundaments artístics i conceptuals, mitjantçant els quals analitzar factors i visions generadores d'una interacció, amb molt diversos llenguatges artístics.

La mostra s'agrupa en diferents sèries: *Epifanías, Nenúfares-Faros, Germinaciones, Semilleros, SYS (SolySombra)*... Dins de l'exposició trobem, en primer terme, un audiovisual, representatiu d'algunes de les activitats o protagonistes de la Fundación *Abanico*, com Ferràn Adrià, Paco Ibáñez, Amancio Prada, Manuel Borrás, Federico Guzmán, Carlos Marzal, Luis Gordillo, etc. Tancant-se amb un video dirigit per Mateo Ybarra.

El procés creatiu d'Ybarra té com a punt d'inici una reflexió entorn a la natura; tant des d'un punt de vista formal com conceptual, derivant-ne d'això, el fet que "invente" la seua pròpia llum, així com partint de la nova definició d'un mapa, travessant el qual, es pot arribar a un univers, transmissor de sensacions de les imatges de l'artista, amb les que superposar una metamorfosi dels paisatges plàstics.

Justament, com ha estat assenyalat per part de l'artista i historiador d'art Christian Bonnefoi, referint-se als últims treballs d'Ybarra, les seues obres són

representants de "jocs d'ombres, colors, llums amb colors travessant-ne un fullam que la fotografia 'numèrica' estableix amb un lleuger desenfocament, al damunt del qual es dipositarà la pintura; per tal de mitigant la referència naturalista, portar-la al camp de l'Abstracció. Doncs, així, les seues pintures poden ser qualificades de *collages*, permeten la creació d'un llenguatge propi, integrador de tècniques i processos.